

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska (spr.)

Sędziowie: Anna Kulczewska-Garcia

Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2020 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. z siedzibą w P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 1 października 2019 r.

sygn. akt I C 423/17

1. oddała apelację,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Anna Kulczewska-Garcia Małgorzata Radomska-Stęplewska Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

W dniu 21 maja 2013 r. powodowie A. K. i H. K., reprezentowani przez radcę prawnego, wnieśli pozew przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w P. o zapłatę kwoty 28.861,61 zł tytułem odszkodowania za szkodę (stratę), jaka powstała na skutek zalania w dniu 10 grudnia 2011 r. ściany w piwnicy budynku położonego w P. przy ul. (...), stanowiącej współwłasność powodów, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Sprawa była prowadzona pod sygn. akt XII C 506/13.

W piśmie z dnia 10 marca 2016 r. powodowie rozszerzyli żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie m.in. kwoty 21.600 zł tytułem szkody, jaką ponieśli na skutek utraty możliwości wynajmu lokali użytkowych za okres od 1 kwietnia 2013 r. do 15 czerwca 2015 r., które uległy zalaniu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia żądania do dnia zapłaty. Postanowieniem z dnia 22 marca 2016 r. wydanym w sprawie XIIC 506/13 Sąd Rejonowy wyłączył powództwo o zapłatę kwoty 21.600 zł do odrębnego rozpoznania. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt XII C 415/16 (następnie I C 423/17).

W toku postępowania zmarł powód H. K.. Jego następcą prawnym jest powódka A. K..

Pozwana wniosła odpowiedź na pozew, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 1 października 2019 r., wydanym w sprawie I C 423/17, Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu w punkcie 1. zasądził od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. z siedzibą w P. na rzecz powódki A. K. kwotę 17.968 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3. kosztami procesu obciążył pozwaną w 83 %, a powódkę - w 17 %, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu pojedynczej stawki wynagrodzenia pełnomocników.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

Sąd wskazał, że podstawą prawną roszczenia powodów był art. 415 k.c. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, że pozwana spółka swoim zawinionym zachowaniem (co najmniej brak należytej staranności) doprowadziła do zaistnienia zdarzenia w postaci zalania ściany w lokalu powodów. Okoliczność ta została już zresztą przesądzona w sprawie XII C 506/13. Nie było też sporne, że powodowie w okresie objętym pozvem nie uzyskali zysku z tytułu wynajmu tego lokalu. Pozwana podważała jednak związek przyczynowy między zalaniem a szkodą w postaci nieuzyskania zysku, a nadto - wysokość dochodzonego roszczenia.

W kontekście powyższego Sąd przypomniał, że szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie zachowanie pozwanego. Nawiązując do orzecznictwa Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy wyjaśnił, że ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma zawsze charakter hipotetyczny, gdyż polega na przyjęciu, na podstawie okoliczności, które wystąpiły po okresie spodziewanych korzyści, że korzyść w poprzednim okresie zostałaby osiągnięta. Jednakże utrata korzyści musi być przez żądającego odszkodowania udowodniona (art. 6 k.c.) - wprawdzie nie w sensie uzyskania co do tego pewności, ale z tak dużym prawdopodobieństwem, że uzasadnia ono w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła.

Kolejno, odwołując się do treści art. 361 § 1 k.c. Sąd zaznaczył, że nie wystarczy ustalenie zaistnienia jakiegokolwiek związku przyczynowego, ale konieczne jest jeszcze ustalenie, że związek ten ma charakter „normalny” (nie: nadzwyczajny). Jak wyjaśnił Sąd, na gruncie art. 361 § 1 k.c. normalnym następstwem zdarzenia jest to następstwo, które było w stanie wywołać dane zdarzenie i które zwykle je wywołuje - nie mają tej cechy te następstwa, które dane zdarzenie wywołało na skutek szczególnego zbiegu okoliczności.

W ocenie Sądu I instancji strona powodowa wykazała w niniejszej sprawie, że w okresie objętym pozvem - od 1 kwietnia 2013 r. do 15 czerwca 2015 r. - mogłaby uzyskać czynsz z tytułu wynajmu lokalu na wolnym rynku. Na tę okoliczność przeprowadzono dowód z opinii biegłego, z której wynika możliwość uzyskania czynszu w kwocie 17.968 zł. Sąd podkreślił, że kwota ta ma charakter szacunkowy, oznacza najbardziej prawdopodobny czynsz możliwy do uzyskania w okresie objętym pozvem. Jednocześnie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił, że lokal był przedmiotem najmu w okresach wcześniejszych (tj. sprzed najmu lokalu przez pozwaną czy wcześniej (...) sp. z o.o.), co wynikało m.in. z zeznań powodów. Wobec tego nie budziło wątpliwości Sądu, że mimo położenia w suterenie i oficynie budynku oraz zwiększonej wilgotności w lokalu, powodowie mogliby osiągać korzyści z jego wynajmu. Ewentualna szkoda powodów ma wysokość równą utraconemu zyskowi.

Odnosząc się do przyczyn nieuzyskania czynszu, Sąd zaznaczył, że zdarzenie w postaci zalania pomieszczenia miało miejsce w dniu 10 grudnia 2011 r., a strona powodowa dochodziła wyrównania szkody, jaka miała powstać w okresie znacznie późniejszym - od 1 kwietnia 2013 r. do 15 czerwca 2015 r. W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy możliwe było jednak ustalenie zaistnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nieuzyskaniem przez powodów czynszu we wspomnianym okresie a zdarzeniem w postaci zalania ściany lokalu. Nie budził wątpliwości

Sądu normalny związek przyczynowy między zalaniem lokalu i jego stanem oraz koniecznością przeprowadzenia jego remontu. Sąd podkreślił, że przyczyną powstrzymania się przez powodów z przeprowadzeniem remontu - skuciem tynków, płytek ceramicznych i na ówczesnym etapie - mechanicznym osuszeniem pomieszczeń - było oczekiwanie przez nich na wypłatę ostatecznej kwoty odszkodowania przez pozwaną. Sąd stwierdził, że jakkolwiek powstrzymywanie się z wykonywaniem remontu w oczekiwaniu na wypłatę odszkodowania przedłuża okres, w którym nie uzyskuje się czynszu z wynajmu, ale nie zawsze w takiej sytuacji można przypisać poszkodowanemu przyczynienie się do powiększenia szkody. W ocenie Sądu w przedmiotowej sytuacji (w tym - współwłasności nieruchomości, która nie przynosi dochodu) - takiego przyczynienia się nie można było powodom przypisać. Skoro sprawca szkody nie zgadzał się z szacowaną wysokością szkody, istniała niepewność co do tego, jaką ostatecznie kwotę odszkodowania poszkodowany uzyska i jaką kwotą remontu ostatecznie zostaną obciążeni poszczególni współwłaściciele.

Sąd nie podzielił przy tym stanowiska, że roszczenie zgłoszone w pozwie było przedawnione. Odnosiło się ono bowiem do okresu od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 15 czerwca 2015 r. Pozew w niniejszej sprawie wpłynął w dniu 16 marca 2016 r. W tej dacie został zatem przerwany bieg przedawnienia i w odniesieniu do szkody, która zaistniała od dnia 1 kwietnia 2013 r. trzyletni okres przedawnienia jeszcze nie upłynął.

W tej sytuacji zdaniem Sądu zaistniały podstawy do zasądzenia odszkodowania w wysokości wynikającej z opinii biegłego.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 455 k.c. Sąd wyjaśnił, że z akt sprawy XII C 506/13 wynika, że pismo powodów z dnia 10 marca 2016 r. zostało wysłane do pełnomocnika pozwanej w dniu 14 marca 2016 r. Przyjmując zatem standardowy obieg korespondencji Sąd uznał, że możliwe było zasądzenie odsetek za opóźnienie w zapłacie od dnia 22 marca 2016 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., orzekając o nich stosownie do wyniku procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana.

Apelujący zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1 i 3., zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną oraz niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. poprzez:

a) uznanie, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty w wysokości 17.968,00 zł, za okres od dnia od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 15 czerwca 2015 r, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań strony pozwanej oraz K. R. wynika, że przedmiotowe lokale już przed zalaniem w dniu 10 grudnia 2011 r. były w złym stanie technicznym, a pozwana oraz Spółka (...) Sp. z o.o. zdecydowały się na ich najem wyłącznie z uwagi na bezpośrednie sąsiedztwo prowadzonej przez pozwaną inwestycji,

b) uznanie, że powód w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 15 czerwca 2015 r. mógł wynająć przedmiotowe pomieszczenia za łączną kwotę w wysokości 17.968 zł, w sytuacji gdy strona powodowa w toku procesu nie przedstawiła żadnego dowodu na najem przedmiotowych pomieszczeń przed rokiem 2010 r. oraz nie wykazała chociażby podjęcia jakiegokolwiek próby poszukiwania najemców przedmiotowych pomieszczeń w wyżej wymienionym okresie,

c) uznanie, że pomiędzy szkodą strony powodowej w przedmiocie utraconych korzyści a zalaniem pomieszczeń przez pozwaną występuje adekwatny związek przyczynowy, podczas gdy przyczyną nieuzyskania przez powodów czynszu najmu w okresie od 1 kwietnia 2013 r. do 15 czerwca 2015 r. był zły stan techniczny pomieszczeń, które od 2011 r. nie były remontowane, pomimo otrzymania odszkodowania od ubezpieczyciela oraz pozwanej,

d) nieuwzględnienie faktu, że strona powodowa po zdarzeniu z dnia 10 grudnia 2011 r. pomimo otrzymanego odszkodowania nie podjęła żadnych prac mających na celu usunięcie skutków zalania piwnicy, co uznać należy za przyczynienie się powodów do powstałej szkody (zasada minimalizacji szkody),

e) uznanie, że kwota z tytułu utraconych korzyści w wysokości 17.968, zł wskazana przez biegłego B. W. winna stanowić podstawę do ustalenia wysokości odszkodowania, w sytuacji gdy niniejsza opinia nie wyjaśnia wszelkich okoliczności sprawy, z uwagi na dobranie przez biegłego do porównania lokali o standardzie wyższym, niż lokale powodów,

- co skutkowało bezzasadnym zasądzeniem od pozwanego na rzecz powodki kwoty w wysokości 17.968,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty,

2. art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że w niniejszej sprawie zostały spełnione wszelkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej, a powodowie skutecznie wykazali powstałą po ich stronie szkodę w postaci utraty możliwości poboru czynszu najmu pomieszczeń w okresie od 1 kwietnia 2013 r. do 15 czerwca 2015 r., podczas gdy w niniejszej sprawie brak jest związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 10 grudnia 2011 r. (zalaniem) a zaistniałą szkodą, co skutkowało bezzasadnym zasądzeniem od pozwanego na rzecz powodki kwoty w wysokości 17.968,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty,

3. art. 362 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powodowie przyczynili się do powstania szkody, ewentualnie jej zwiększenia, poprzez nieprzeprowadzenie żadnych prac mających na celu usunięcie skutków zalania piwnicy, pomimo otrzymanego odszkodowania od ubezpieczyciela oraz strony pozwanej w ramach orzeczonego na ich rzecz świadczenia, co stanowiło wyłączną przyczynę niezyskania przez powodów przychodów z najmu przedmiotowych lokali,

4. art. 442¹ § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenie objęte niniejszym powództwem nie uległo przedawnieniu, w sytuacji gdy w dniu 22 lutego 2013 r. powodowie skierowali do pozwanych wezwanie do zapłaty, a więc już w tej dacie powodom znany był fakt powstania szkody jak i osoby zobowiązanej do jej naprawienia, a skierowany w dniu 10 marca 2016 r. pozew został złożony po upływie trzyletniego terminu przedawnienia, co winno skutkować oddaleniem powództwa w zaskarżonej części.

Mając na względzie powyższe, apelujący wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części (tj. w zakresie punktu 1) oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania w postępowaniu I Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

II. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie o:

III. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację powodka wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu w całości. Zarzuty w niej podniesione w żadnym stopniu nie podważyły trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, stanowiąc jedynie subiektywną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy bowiem w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i dokonana przez ten Sąd ocenę prawną, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Strona pozwana sformułowała w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia zarówno norm prawa materialnego, jak i norm prawa procesowego. W pierwszym rzędzie należało odnieść się do zarzutów procesowych, bowiem brak uchybień w tym zakresie, stwarzał możliwość dokonania oceny prawidłowości zastosowania norm prawa materialnego.

Wbrew zarzutom apelacji w sprawie nie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, a co za tym idzie do poczynienia sprzecznych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Uzasadniając powyższy zarzut apelująca kwestionowała wysokość samej szkody, podnosząc, że sporny lokal już przez zdarzeniem, które wywołało szkodę w 2011 r., był w takim stanie, który nie dawał możliwości uzyskania czynszu najmu w kwocie ustalonej przez biegłego oraz że powodowie przyczynili się do powstania szkody wskutek niepodjęcia żadnych prac mających na celu usunięcie skutków zalania.

Zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w powyższym kształcie okazał się całkowicie chybiony. Przede wszystkim wymaga podkreślenia, że wysokość szkody, którą poniosła powódka, została ustalona w oparciu o niekwestionowane przez żadną ze stron wyliczenia biegłego sądowego powołanego w niniejszej sprawie na tę okoliczność. W opinii uzupełniającej z dnia 8 kwietnia 2019 r. (k. 254) biegły uwzględniając wcześniejsze uwagi pozwanej do opinii z dnia 24 lipca 2018 r., określił wartości czynszu osobno dla każdego roku w spornym okresie (2013-2015). Strona pozwana na rozprawie w dniu 23 lipca 2019 r. wprost przyznała, że opinia uzupełniająca nie jest kwestionowana (k. 291). W tej sytuacji wszelkie zarzuty dotyczące wyliczeń przedstawionych przez biegłego należało ocenić jako spóźnione (art. 381 k.p.c.). Podobnie Sąd Okręgowy zakwalifikował zarzuty apelującej koncentrujące się wokół niewykazania przez powodów (tj. A. K. i zmarłego w toku procesu H. K.), że przed zalaniem spornego lokalu był on przedmiotem najmu, a w konsekwencji, że wystąpienie szkody w 2011 r. przekreśliło możliwości wynajęcia go innym podmiotom. W kontekście powyższego Sąd II instancji zważył, na co wskazywał także Sąd I instancji, że fakt wynajmowania pomieszczeń w lokalu stanowiącym obecnie współwłasność powódki przed 2010 r. został wykazany zeznaniami powodów na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. Powódka A. K. zeznała wówczas: „Zanim wynajęliśmy lokal pozwanej, lokal był wynajmowany innym podmiotom. To były osoby prywatne. (...) Ten lokal w zasadzie nie stał wcześniej pusty, cały czas był tam ruch”. Z kolei H. K. uzupełniająco podał, że „pomieszczenia były adaptowane do celów gospodarczych na początku 1990 r., potem do 2000 r. było to centrum edukacji komputerowej (...) Potem wynajmowano lokal na cele mieszkaniowe studentom”. Strona pozwana powyższych zeznań nie kwestionowała (art. 230 k.p.c.). Nadto z dołączonych do akt pisemnych umów najmu wynika, że lokal ten był od 30 października 2009 r. wynajmowany firmie (...) Sp. z o. o. w D. (k.21-23 akt), następnie od 21 września 2010 r. pozwanej spółce (k.24-25 akt).

Bezzasadna okazała się również argumentacja o przyczynieniu się powodów do powiększenia rozmiarów szkody. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo odniósł się do tej kwestii wskazując, że opóźnienie w podjęciu decyzji o przeprowadzaniu niezbędnych prac remontowych uzasadnione było oczekiwaniem na wypłatę odszkodowania umożliwiającego wykonanie koniecznego remontu, co nastąpiło dopiero na mocy wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu w sprawie XII C 506/13 z dnia 12 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy dzieląc w całości rozważania Sądu I instancji w tym zakresie, uznał za zbędne ich ponowne przytaczanie w tym miejscu.

W świetle przedstawionych rozważań, podniesiony przez stronę pozwaną zarzut apelacyjny dotyczący rzekomej obrazy art. 233 k.p.c. stanowił jedynie dowolną polemikę z prawidłową oceną dokonaną przez Sąd Rejonowy. Apelująca nie wskazała żadnych merytorycznych zarzutów, które dałyby podstawę do stwierdzenia, że Sąd I instancji dokonał błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w tej sprawie, a tym bardziej, że ocena ta zawiera błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, bądź że jest niepełna.

Wobec nieskuteczności zarzutu naruszenia przepisów postępowania, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia stan faktyczny przyjęty przez Sąd I instancji był wiążący w sprawie. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisów prawa materialnego.

Przede wszystkim należy wskazać, że o bezzasadności zarzutów stawianych przez skarżącego w tej sferze, przesądza już samo ich sformułowanie. Przypomnieć trzeba, że prawidłowe skonstruowanie zarzutów apelacji wymaga odróżnienia

sytuacji, gdy w sprawie wadliwie ustalono stan faktyczny, czego konsekwencją był błędny proces subsumcji od sytuacji, w której prawidłowo ustalony stan faktyczny oceniono w świetle niewłaściwej normy prawnej.

W pierwszym przypadku konieczne jest podniesienie zarzutów natury procesowej zmierzających do wykazania błędnego ustalenia przez sąd stanu faktycznego, a dopiero następnie zarzutów naruszenia prawa materialnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, że ani błędu w subsumcji nie można skutecznie dowodzić przez kwestionowanie prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych, ani też zwalczanie prawidłowości ustaleń faktycznych nie może się odbywać za pomocą samego tylko zarzutu naruszenia prawa materialnego (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 grudnia 2001 r. V CKN 510/00; z 26 września 2002 r., III CKN 466/00; z 19 kwietnia 2006 r.; z 21 października 2004 r., V CK 81/04; z 21 listopada 2008 r., V CSK 213/08).

Tymczasem dwa z trzech zawartych w apelacji zarzutów odnoszących się formalnie do sfery naruszenia prawa materialnego, sformułowane zostały w taki sposób, że skarżąca upatruje naruszenia przepisów prawa materialnego w ustaleniu bądź pominięciu przez Sąd Rejonowy określonych okoliczności faktycznych. Naruszenie przepisów prawa materialnego nie może zaś polegać, co zostało wskazane już wcześniej, na wadliwym ustaleniu okoliczności faktycznych. Z tego powodu zarzuty naruszenia art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 362 k.c. podniesione w apelacji, muszą być uznane za chybione. Podkreślić należy, że **argumenty wskazane w apelacji były już przedmiotem wnikliwych rozważań Sądu Rejonowego.**

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut naruszenia art. 442¹ § 1 k.c. polegający na niezastosowaniu tego przepisu przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę, że roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu nie uległo przedawnieniu. Przede wszystkim pełnomocnik apelującej w swojej argumentacji konsekwentnie pomija zasadniczą kwestię. Pismo z dnia 22 lutego 2013 r., na które się powywoływał, dotyczyło zupełnie innego roszczenia. Pismem tym pełnomocnik powodów wezwał bowiem pozwaną do zapłaty kwoty 29.861,61 zł tytułem odszkodowania za zalanie nieruchomości. Roszczenie to było przedmiotem oceny w postępowaniu XII C 506/13. Oczywiście jest, że powodowie nie mogli żądać naprawienia szkody przed jej powstaniem, zważywszy, że roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu utraty możliwości wynajmu pomieszczeń użytkowych, które uległy zalaniu, będące przedmiotem rozpoznania w tej sprawie, dotyczy okresu od 1 kwietnia 2013 r. do 15 czerwca 2015 r. Z kolei żądanie w tym zakresie zgłoszone zostało niewątpliwie przed upływem terminu określonego w art. 442¹ § 1 k.c., tj. w pozwie z dnia 10 marca 2016 r. (data nadania 14 marca 2016 r.), powodując tym samym skuteczne przerwanie biegu terminu przedawnienia liczonego od dnia powstania szkody (1 kwietnia 2013 r.).

Z przedstawionych powodów Sąd Okręgowy wobec uznania, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, oddalił ją jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt 1.).

Konsekwencją powyższego było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (pkt 2.).

Anna Kulczewska-Garcia Małgorzata Radomska-Stęplewska Ryszard Małecki